

Cristina Podoreanu

LUP NEBUN

EDITURA FOR YOU

București, 2017

*A fost odată ca niciodată.
Așa începe orice poveste.*

Era pe la sfârșitul lunii martie și Giani îmi arată lupul cel mare și fioros care îi străjuia spatele.

M-a întrebat:

– Comentarii?

Iar eu am răspuns:

– Voi face de data asta exact ca tine, nu voi spune nimic.

Am tăcut. Ce să-i spun? Că mă sperie? Că nu înțeleg cum cineva poate să-și facă un astfel de tatuaj?

Apoi a continuat:

– Țsta e doar începutul. Urmează încă doi.

Eu:

– Aoleu. Tot așa supărați?

El:

– Nu, ăsta e cel mai supărat.

Am răsuflat ceva mai ușurată.

După ce ai plecat, am știut că povestea va merge mai departe. Nu mi-a fost clar cu ce. Pentru că am vrut mai întâi să-mi tatuez lupul tău. Cel de-al treilea. Pe care n-ai mai apucat să-l faci.

– Aș vrea să-mi tatuez un lup.

– Dar ție ți-e frică și de un câine pricăjit. Ce să cauți cu un lup pe tine? Vrei să-l faci doar pentru că-i plăcea lui Giani? Lupul îl reprezenta pe el. Dacă Giani era înnebunit după găini, îți tatuai o găină?

A fost cu suișuri și coborâșuri. Cu momente de masochism din partea mea, când m-am gândit că poate nu m-ai iubit și că totul a fost conceput de mintea mea. Exact într-unul dintre acele momente am primit un tablou. „Am decis că trebuie să fie al tău, tocmai pentru vorbele pe care mi le-a spus el despre tine.“ Acel tablou în care cei doi lupi nu sunt neapărat Blondi și Lup Nebun. Cei doi lupi sunt ceea ce a rămas în urma lui Giani: iubirea. Îmi voi bate iubirea pe spate. Se va bate cu un ac, cu 3, cu 5 și cu 15 ace. Va fi cu firișoare de sânge, cu durere, cu suferință, cu dorința de a renunța și de a o lua la fugă. Și, totuși, cu puterea de a rămâne pe loc. Până la capăt.

Desigur că m-am dus acolo unde ți l-ai făcut tu și am văzut patul pe care ai stat întins, în timp ce aparatul bătea cu 30 de ace. Lupul tău – al treilea – te așteaptă cuminte acolo și va aștepta, preț de o eternitate.

M-am așezat pe scaun și a început ședința de tatuaj. Iar tu erai acolo, mândru tare de isprava mea, șoptindu-mi „Și de-aia te iubesc. Că ești o femeie puternică“. Grație acestor șoapte n-am rupt-o la goană pe străzile ude de lacrimile ploii. Mi-am spus că, dacă nu m-a înfrânt durerea faptului că nu mai ești aici, n-are cum să mă înfrângă o simplă bătaie, indiferent cu câte ace.

Că te iubesc? Că dragostea nu va muri niciodată? Că din suferința cea mai mare trebuie să iasă și lucruri frumoase?

Răspunsul e da, bătut cu tuș și sânge. Pe piele. Și, mai ales, pe suflet.

3 august 2012

Gata. Plec la mare.

Înfierbântată de patima unei veri care o ține dintr-un cod în altul, mă decid eroic să pornesc în excursia râvnită de atâta timp: cea de o lună cu motocicletă. E drept că am tras atât de timp pentru că am mai râvnit la ceva: să nu cumva să plec singură. Să existe o gașcă moto care să mă adopte. Sau, și mai de dorit, un Făt-Frumos motociclist. Am dat sfoară în țară, am sunat, am propus, am combinat. Nimic. Nici urmă de gașcă, nici, cu atât mai puțin, de Făt-Frumos. Așa că, treptat, gândul care mă teroriza – cum ar fi să plec în excursia mea doar eu și cu mine – a început să nu mă mai terorizeze, ba chiar să îmi surâdă. Voi fi doar eu, Hornetul meu albastru de o sută de cai, soarele pe cer și drumul în față.

Gata. Plec la mare. Singură. Cu cel mai larg zâmbet cu puțință sub cască.

5 august 2012 – Vama Veche

E ora 2 dimineața și caut o gașcă pe care încă nu am cunoscut-o. Mă interesează să-i găsesc pe oameni pentru că printre ei este și un motociclist care mă poate ajuta să-mi scot motorul cu care mâine plec spre Techirghiol. Motor parcat într-un loc ferit din Vamă, de către un tip care se dădea mare motociclist. Dar care nu era.

Goldwingul este un motor ca o barcă. Și nu cântărește decât vreo jumătate de tonă. Acest Goldwing pe care tocmai îl văd pare de-a dreptul o barcă. O barcă naufragiată pe nisipul din fața barului La Roată din Vamă. Cu roțile îngropate aproape total în nisip. Mă întreb: cum poate fi scos de acolo? Cu macaraua? Și oare motociclistul care-l conduce e nebun sau doar prins total în voluptatea aburilor bahici?

Nu-mi bat capul. Important e să pot pleca mâine spre Techirghiol și, de acolo, în aroganța pe două roți pe care mi-am promis-o. Așadar, o chestiune de onoare!

Gașca nu e de găsit. Mai ales de către mine, care nici nu știu pe cine caut. Așa că, după ce se termină concertul lui Kempes, mă bag în cort. Unde adorm tun și mă trezesc lac de sudoare.

6 august 2012 – Vama Veche

A fost odată ca niciodată, că, dacă n-ar fi fost, ar fi trebuit să se inventeze și să fie pentru a se povesti.

Să tot fie 11, 12 ziua. Mă uit la ceas. Nu. E 7 dimineața. 7 dimineața într-o zi care se anunță caniculară, incendiară, codificată cu cod cel puțin portocaliu. Mi-e cald de mor, mi-e somn de mor. Ies din cort și mă întind pe iarba arsă de lângă el, la umbră. Încercând să mai fur câteva momente de somn. Din cauza căldurii, nu mi-e dat să fur nimic. Mă ridic și încep să mă fâțâi prin camping. Lumea doarme cuminte. Dau de microbuzul vișiniu, pe praful de pe luneta căruia cunoștința mea a scris „Nu uitați să mă luați!”. E microbuzul care o va duce pe ea acasă. Goldwingul este parcat tocmai aici. Se pare că macaragiii au program și noaptea. Profit de faptul că e liniște și pace și mă apropiu să-i văd bordul, ce concurează cu al unui mini-avion. Cu multe butoane. Argintiu. Aripa – aurie, argintie. Frumos nu mi se pare deloc, dar așa, de aproape, trebuie să admit că pare confortabil. Numai bun de pornit la drum și de mers cale lungă, să-i ajungă.

Căldura este nemiloasă cu somnul celor din corturi. Așa că, treptat, treptat, încep să se ștească tot felul de capete de vamaioți de prin corturi colorate. Cunoștința care a binevoit să-mi ofere

După – la plimbare

Suntem în pădure, la plimbare. Printre adulți și doi copii, un băiețel și o fetiță.

– Ce facem dacă vine lupul și ne papă? îi întreb eu pe copii.

– Pe mine nu mă papă. Că eu o să-l mângâi, răspunde băiețelul.

– De unde știi tu asta?

– Mi-a spus mie un bărbat frumos, îmi răspunde el prompt.

Apoi el o întreabă pe fetiță:

– Îl mângâi și tu pe lup când vine?

– Nu. Eu o să fug ca disperata!

Ajungem într-o poiană întinsă.

– Gata? S-a sfârșit pădurea? Și lupul? zice băiețelul dezamăgit.

Lupul îi privi țintă, apoi se întoarse și, din două salturi, dispăru în pădure.

